

Alena Valová
**moje
lásky**
|5|

m o j e l á s k y – 5

ALENA VALOVÁ

MŮJ TICHÝ HLAS
ČEKÁ U VÁS
U DVEŘÍ
JEDNO JE JISTÉ
JEN SRDCE ČISTÉ
UVĚŘÍ...

VŽDY BYL MŮJ SEN
PRO LIDI JEN
ZPÍVAT, HRÁT
MILÝM SLŮVKEM POHLADIT
TÓNEM ÚSMĚV NALADIT
RADOST DÁT

moje
lásky
5

Moji milí přátelé,

ani se nechce věřit, že už se takto spolu setkáváme po páté – zřejmě proto, že jsme naladěni na stejných vlnách a proto asi máme k sobě tak blízko...

Ti z Vás, co už máte doma některé z těch předešlých dílů, víte, proč jste sáhli i po dalším. Vám chci moc a moc poděkovat za pochvalné ohlasy – jsou pro mě opravdu tou největší odměnou. Pro autora není nic krásnějšího, než když mu čtenářka sdělí: „...Tvoje knížka je součástí mého života, každý den večer si přečtu aspoň pár Tvých veršů...“

Že se v textech často objevují pojmy jako láska, něha, cit, mír, přátelství – to byl záměr, protože právě tyto hodnoty se čím dál víc z mezilidských vztahů vytrácí a to je špatně, to je zlé, hodně zlé...

Kéž by ty mé stránky psané srdcem pomohly ke znovuvzkříšení všeho dobrého a krásného, co dělá člověka člověkem, aby náš život byl ještě šťastnější, smysluplnější a taky bohatší...

Vaše Alena Valová

Ing. Roman STRAKA

je český autor, žijící ve Vídni. Kromě toho, že píše hudbu i texty různých hudebních žánrů (vč. muzikálu), zpívá, dělá baviče, moderuje, od dětství hraje koncertně na akordeon, ještě aranžuje pro různá hudební seskupení. V poslední době dokonce hraje na vlastnoručně vyrobenou pilu a dudy.

V Bulharsku má dívčí kvartet DIANA, který hraje jeho muziku nebo jeho úpravy. Už dlouhá léta spolupracuje asi s dvacítkou hudebních vydavatelů v Rakousku, Německu i jinde. Jeho skladby se už počítají ne na stovky, ale na tisíce...

Koncem listopadu 2010 mi od něj přišel první e-mail – někde na internetu zahlédl moje jméno. To, že píšu texty a verše, hraju na harmoniku, zpívám a taky

moderuji – proč ne. Takových žen je víc. Ale jak sám uvedl: „*ženská jako autorka hudby...*?“ No tak mi Roman napsal – od té doby naše e-mailová pošta mezi Vídní a Viganticemi přes PC běží vesele dál. Jenom jsme velmi brzy od počátečního vzájemného poznávání přešli do aktivní tvorby. Dřív spolupracoval s mnoha textaři, poslední roky svoji muziku svěřuje výhradně mně. Asi i proto, že v 99 % skladeb odpovídají texty délkám not.

Dnes už má naše „autorská dvojice“ na svém kontě 1056 skladeb (k 31.1.2016) s rozmanitými náměty, které mají velkou šanci oslovit široké spektrum diváků různých věkových kategorií a výrazně zpestřit i obohatit repertoár větších kapel i menších hudebních skupin nebo sólistů.

Vydali jsme první z třídílné série zpěvníků pro děti (po 12 písních), určené pro nižší ročníky základních škol a pro MŠ – předškoláky. Další dva díly čekají na své vydavatele (sponzory) stejně jako dva zpěvníčky písní o růžích, případně CD z našich vánočních skladeb, pro maminky nebo výběr písní o lásce, přátelství, vztahu k rodnému kraji i k muzice.

Knížky – MOJE LÁSKY 2 až 5 – to jsou vlastně sbírky mých textů na Romanovu muziku (kromě oddílu minibonusů.) Názvy skladeb si Roman určuje sám, jsou součástí notového zápisu, zaslaného k textování. Určitý nesoulad ve frázování a odchylky v rytmu veršů jsou dány autorovým velmi specifickým přístupem ke tvorbě melodií.

A.V.

T E X T Y

na hudbu

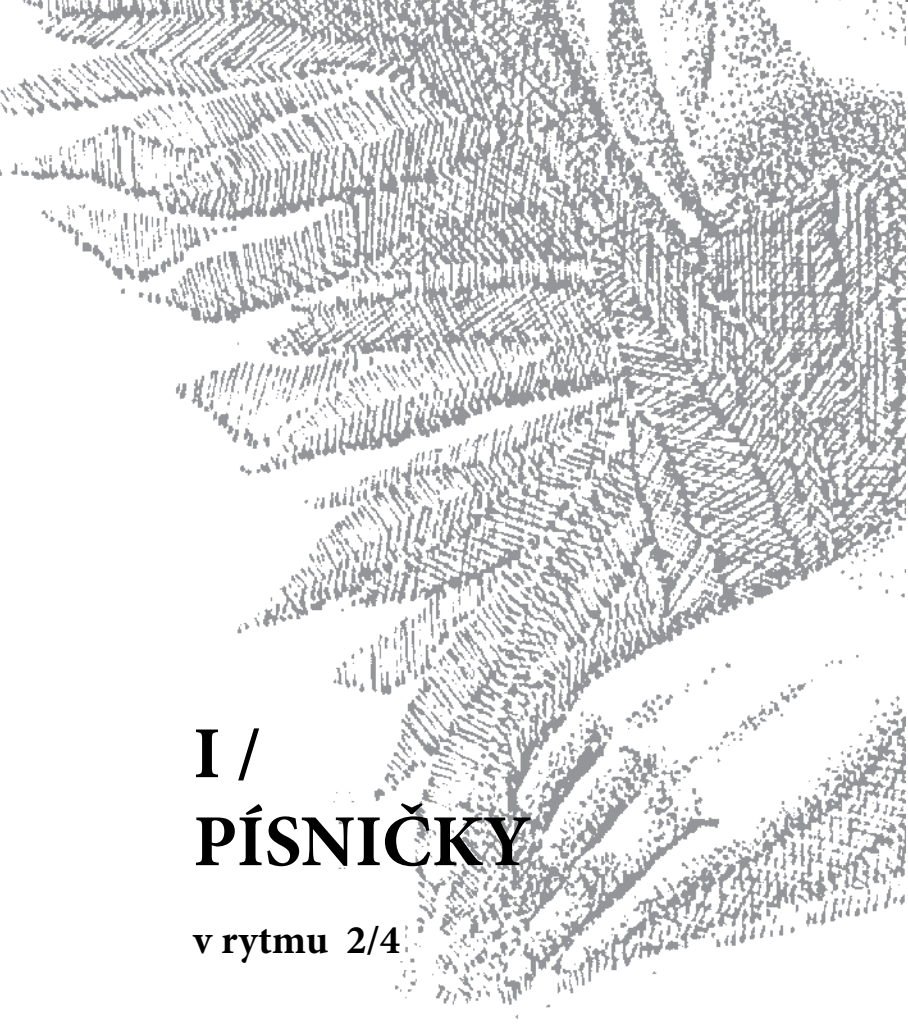
**ROMANA
STRAKY**

I /
PÍSNÍČKY
v rytmu 2/4

II /
PÍSNÍČKY
v rytmu 3/4

III /
PÍSNÍČKY
v rytmu 4/4

IV /
BONUS
(A.V.)

I / PÍSNÍČKY

v rytmu 2/4

JAKO Už je trošku znát –
ZAMLADA stáří šlape na paty...
Nemusíš se bát,
zvládneme to, já a ty.

Vždyť se máme rádi,
pořád voní lásky květ –
jen ať roky kolem pádí,
můžou nám jen závidět.

Já mám kliku,
že jsi se mnou,
řeč o lásce ze zvyku
není o nás dvou!

Dál mám tě ráda,
jako v době mládí –
stejně jako za mlada
to nám dvěma ladí.

**DĚVČE
Z AMERIKY**

Na návštěvě mám tu ze zámoří
nafoukanou mladou holku –
málem ji angličtinou umořím,
neví, jak tančit na polku.

Asi hřeší na to, že je hezká,
kritizuje všechno zdejší –
jenže holky z Česka
ty jsou přece
na světě ty nejkrásnější.

Děvče z Ameriky, co ty víš,
jak to chodí na světě,
všemu rozumíš a znáš
a všechno smíš,
vždyť jsi z nejlepšího
státu na planetě.

Dobří lidé z malé zemičky
rádi tě tu pohostí –
než tou cestou krásy
prošlapeš si střevíčky,
naučíš se skromnosti.

KOJETÍN Mládí je to tam,
málokdy jsme fit,
přesto berem život jako dar,
navzdor trampotám
stojí za to žít,
když má člověk kamarádů pár.

Věřte, že pokročilý věk
ten nám nevadí,
stejně si zazpíváme,
dokud nám stačí hlas –
i když nám to
sem tam trochu neladí,
u muziky sejdeme se zas.

Z hanácké roviny
v písni letí pozdravy –
od přátel a známých
čerstvé noviny:
sejdem se v hospůdce
u Moravy.

V létě když slunce jas
zlaté klasy nechá zrát,
v tomto čase v Kojetíně
muzikanti nám
budou hrát.

KDO Na světě to vždycky lehké není,
TO VÍ já však na to nejsem sám,
když mi někdy schází dívčí políbení,
tak si svoji píseň zazpívám.

Pak už mně nic nechybí k tomu,
aby se zdál hezký celý svět,
jdu jak do zahrady do království tónů,
stačí jenom přivonět.

Jen klíč houslový
cestu k ráji ukáže,
lásku v srdcích – možná, kdoví,
taky vzbudit dokáže.

Ten smutný nebývá,
kdo má českou polku rád,
s naší kapelou ať zpívá
písničky, co dneska budem hrát.

LADNÁ Svým srdcem nechávám se vést,
kde znám dobré lidičky,
tam všude z vesniček a měst
je slyšet nejhezčí české písničky.

Pár dobrých kamarádů mám,
s kterými potkávám se rád,
sejdem se všichni znovu tam,
kde svoji nejmilejší dám si hrát.

Zveme vás, dojed'te k nám,
na slovácké hody do Ladvé,
věřte mi, já už to tam znám,
s písničkou vaše srdce omládne.

Na zdravíčko ťuknou si zas
dobrým vínkem všichni přátelé,
tak přijďte taky mezi nás,
ať je nám u muziky vesele.

NA Ví to každý z nás:
ČEŘÍNKU s hezkou písničkou
že muzika nejlepší je lék.

Při ní zas a zas
děda s babičkou
nehledí na pokročilý věk.

Srdce pohladí nám její tón,
vstoupí zář do očí...
V sále začne shon,
hned ona a on
na parketu polku roztočí.

Tak je to odjakživa:
hned je lidem do zpěvu,
tónů pár a celý sál se rozezpívá,
milé tváře, plné úsměvů...

Já to tam na Čeříнку znám,
když tam začnou harmoniky hrát –
přesvědčí se každý sám,
kdo má naši českou polku rád.

STRÁNÍ 2 Rodné místo mívá zvláštní dar –
nemůžeš jej zapomenout...
Vzpomínky zpět vrátí roků pár,
které mívají sílu pout.

Za láskou jak za hvězdičkou,
za přáteli, za kytíčkou,
zpět se zase vrátit
letí přání do oblak.
Za nejhezčí z mládí písničkou
vracíš se domů jak ten pták.

U nás, v Strání, zpívá každý rád
hity české muziky –
někdo u cimbálu chodí tancovat,
druhý třeba u harmoniky.

Třetí fandí dechové kapele,
na sále si povyskočí –
všem je u nás dobře a vesele,
radost lidem vstoupí do očí.

Kdo je náhodou smutný nebo sám,
dojde pro náladu k nám.

**ZA
HUMNY**

Kdyby to jen naši věděli,
s kým se tajně sejdu v neděli –
i když je můj chlapec nesmělý,
asi by to vědět nechtěli.

Můj táta, až by se dozvěděl,
možná by tu naši mladou
lásku pochopil –
leda by už dávno zapomněl,
že sám kdysi mladý byl.

Kluk jak obrázek
dát mi pusu už se chystá,–
spoustu otázek
pro něj budu mít, jsem si jistá.

Proč, když jsem za humny s ním,
krásně mi je na duši?
Asi proto, že mi srdce poprvé
láskou buší...

**ZA
HÁJOVNOU**

Má milá, chci ten důvod znát,
hezká jsi, jak růže rozvitá –
víš dobře, jak moc tě mám rád,
proč mě líbat odmítáš?

Jen pojd' do mého objetí,
než zvadne velké lásky květ –
co když všechno krásné odletí?
Nebudeme mladí do sta let...

Tam na louku čarovnou
dnes tě, holka, odnesu,
je pár kroků za hájovnou,
tam si sednem do vřesu.

Že ti sladkou pusu dám,
to se nikdo nedoví –
jen slaviček z mlází
bude zpívat nám
a ten to přece na nás nepoví.

ZA PÁR! Novina se brzy roznese,
všecky hezké holky, těšte se!
„Sbohem, kasárna“,
řekne rota nezdárná.

Ještě dvakrát provoláme „zdar!“,
další večer obsadíme bar,
z metru stříhnem
jen dva centimetry,
vždyť to máme „za pár!“.

Náš velitel nebyl žádný ras,
vážil si ho skoro každý z nás –
zvolá „vpravo hled“,
do civilu nástup – teď!“

Na vojně se nejvíc ocení,
že na muže kluka promění –
stejně pozná výcvik generála
prý až se ožení...

**ZA
RYBNÍKEM**

Čím to je, že nejvíc na jaře
milencům polibky chutnají
a jejich zrůžovělé tváře
kouzlo mladé lásky tají.

Tajemství prozradit nestihne
ani ta kukačka na buku
o tom, že před svým klukem
holka zjihne,
když ji požádá o ruku.

Tam za rybníkem běží cestička,
že tam spolu často chodíme,
ví už celá vesnička.

Všichni jistě tuší,
jak moc tě mám rád,
vždyť si tě, lásko, na mou duši,
za pár týdnů budu brát.

ZADANÁ Pravdu má to přísloví:
„těžký život bez ženy“ –
teprve až láska muže osloví,
poznává, jak je ten svět blažený.

A když má svou ženu rád,
bude zářit jak to sluníčko –
večer i ráno dovolí mu dát
líčko na líčko.

Druzí štěstí v lásce mají,
jenom já tu smůlu mám –
jiní s holkama se objímají,
proč já smutný zůstávám tu sám?

Jedna jako malovaná
před časem moc se mi líbila –
řekla mi, že už je zadaná,
že bohužel jinému
dávno srdce slíbila.

ZAHRAJEM U nás na vesnici
VÁM dbáme na tradici,
tancujeme rádi –
mladí stejně jako staříci.

Když se večer chystá bál,
pokaždé je plný sál,
všecko zpívá, všecko tančí,
u nás není, kdo by v koutě stál.

Přijeli jsme k vám,
s námi naše polka hezká –
malé přání mám,
ať nám v sále každý tleská.

Českou písničku,
tu má každý rád –
dneska za pivo,
možná za hubičku
muzikanti budou hrát.

ŽEJDLÍK Někdy těžké bývá
vzlétnout jako pták,
je marné chtít
vznášet se do oblak.
Život rád tě skřípne
právě naopak –
já nevím proč,
no zkrátka je to tak.

Kdo chce zažít chvíle
nadpozemské slasti,
poslouchejte –
pro vás dobrou radu mám:
kdo chce znát léky
na bolest a na starosti,
ať si zajde do hospůdky k nám.

České pivo zázrak umí,
to já dobře vím,
i chlap, který básník není,
pozná dobrý rým.
Všechno lidské trápení
hned zmizí jako dým –
u nás to tak prostě bývá,
že se kdekdo rozezpívá,
když přinesou na stůl žejdlík
pivem zlaceným.

ZAMILOVANÁ Pokaždé jak se den zešeří,
přijde na mně touha a mámení –
jenže nikdo z dospělých nevěří,
že mám s láskou trápení.

Ještě tajím před okolím
mladíka, co má mě rád,
kterému už brzo dovolím,
že mi může sladkou pusou dát.

Ráda bych teď věděla,
copak dělá ten můj kluk –
že jsem chvíli smutná,
chvíli veselá,
nepovím doma ani muk.

Být sama to mi nesluší,
toužím být obletovaná –
co se děje,
moje máma dávno tuší:
asi budu zamilovaná...

ZÁPISNÍK Uzel mám na kapesníku,
datum v kroužku v zápisníku –
s holkou, o níž se mi zdálo,
jdeme ven a trému mám,
jak se čekat dalo.

Můj strach,
že budu moc nesmělý,
už se rovná jistotě –
protože už teď v neděli
mám jít večer
na první rande v životě.

ZAŽLOUTLÉ Osmnáct je věk,
STRÁNKY kdy zkrásní i šedivý svět
a ty náhle máš chuť
létat v oblacích,
stačí jenom zaslechnout
pár láskyplných vět
a začne se ti
zdát o zázracích.

Jenže za pár let
je pryč nádherný sen,
křehké nitky osudu
nám život zamotá –
ty jsi zmizel
a já každé ráno, každý den
bohužel už vím,
co je to samota.

Tenkrát jsem ti věřila,
sám víš, jak to bylo dál...
Smutek jsem
deníčku svěřila –
vidím, že i na něm
se čas podepsal.

Ty zažloutlé stránky
živí v srdci plamínek,
jsou mojí lásky
svaté schránky,
vše, co zbylo
z hezkých vzpomínek...

ZEMANKA Když se někdy nic nedaří,
míváš zamračené v srdíčku.
napiš si to datum v kalendáři:
to si spolu zajdem někam na skleničku.

Ukážu ti, kam si máš zajít,
když nechceš být smutný doma sám,
kde se můžeš pobavit –
já takové prima místo znám.

Polku když nabídne kapela,
rádi pustíme se do tance,
nálada tu jistě bude skvělá –
jako vždycky v oblíbené Zemance.

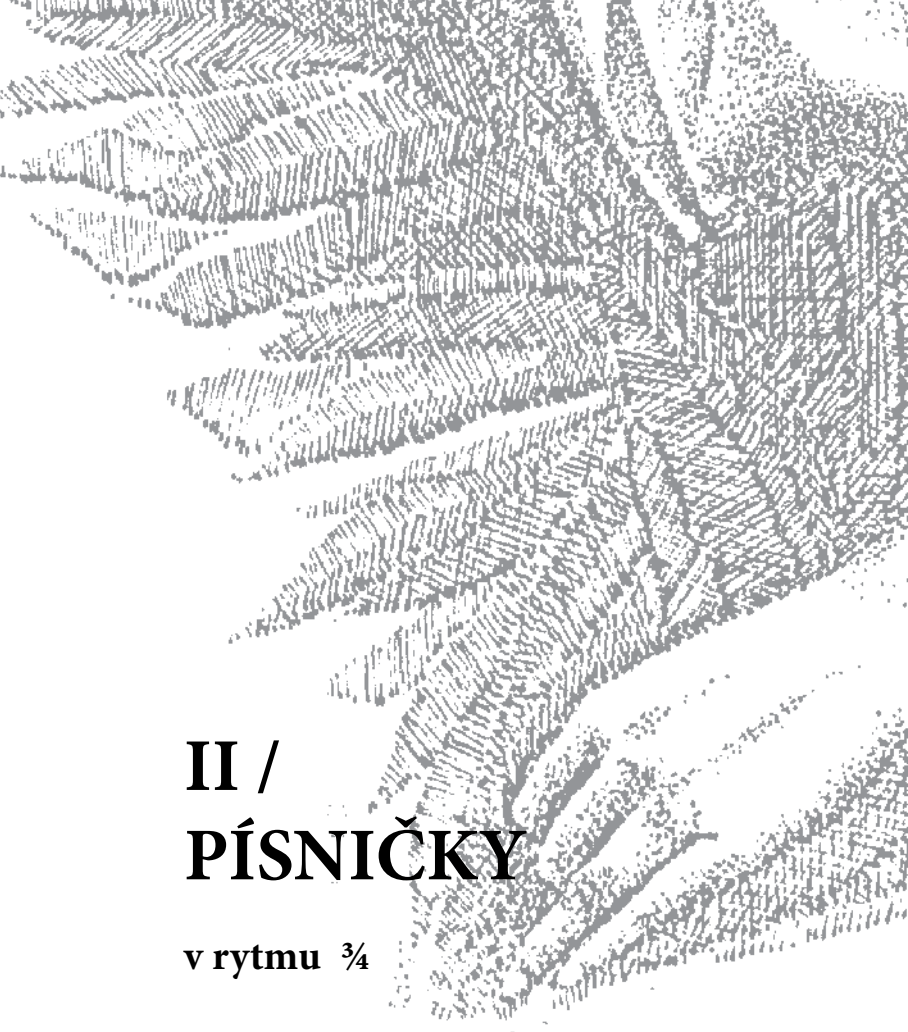
Vím, že zase bude veselo,
jsem tu s kamarády častokrát –
brzy domů jít, no komu by se chtělo?
Do Zemanky chodí každý rád.

ZDRAVÍČKO Přátelství, co trvá spoustu let,
PŘÁTELÉ to už se dneska často nevidí –
přátelstvím dýchá ten náš slet,
no a to nám všichni kolem závidí.

Už na gymplu
vždy jsme hráli prim,
je na to dodnes pyšný každý z nás,
jedině naše třída, pokud vím,
drží spolu celý čas.

Na zdravíčko, přátelé,
jen ať zvoní skleničky,
zase spolu – no a to je skvělé,
povíme si jak se daří
u vína a u písničky.

Schází se tu každým rokem
všichni dobří kamarádi,
před sebou má každý
pohár s dobrým mokem,
ať si můžem
zavzpomínat na mládí.

II / PÍSNÍČKY

v rytmu $\frac{3}{4}$

AŽ SLUNCE Den se zdá jak celý rok,
ZAPADNE i když vím – bylo to včera.
Proč jen vidět tě
mám zase nárok
až dnes za večera?

Zlé jsou chvíle bez tebe,
trápím se a ty to víš –
létám, vznáším se
málem do nebe
šťěstím, když jsem ti blíž.

Až slunce zapadne za obzor,
ještě dřív, než půjdeš spát,
zvláštní nokturno ptačí sbor
přijde před váš dům hrát.

Není proč závidět slavíkům,
ta krása je také v nás –
víc než verše básníků
nám prozradí srdce hlas...

CESTA Prošel jsem města, dědiny,
DOMŮ snad celý svět,
jak u nás ani jediný
tam nezavoněl květ.

Cizina domov nahradit
nám nemůže,
často tam můžem objevit
jen trny bez růže.

Domů pospíchám,
vlaštovky křídla chci mít,
letět nazpátek –
na všechno zlé, co život dal,
zapomínám,
když někdo řekne „tak pojd' dál“,
ten, co čeká u vrátek...

ČERVÁNKY 2 Mrak slunce halí,
přemalovali nám
oblohu na růžovou.

Všem dětem svůj malý
dáreček dám
jak písničku pohádkovou.

Snad s křídly vánku
přání doletí k vám
v odlesku červánků.

Aby do vašich postýlek
přinesl modrý motýlek
poselství klidného spánku...

**STARÁ
KAŠNA** Krásný den,
kdy jsme se ty a já poznali,
to se tenkrát zázrak stal –
snad osud chtěl,
aby se dva lidé potkali
a já ti pak srdce dal.

Mládí už vítr svál,
já stejně na lásku
znovu bych přísahal.
Jen stará kašna,
kde tebe jsem objímal,
ta ví že rád tě mám dál...

MÁME TU Vítáme vánoce,
VÁNOCE veselé vánoce,
jsme rádi, že přišly k nám.
Vítáme vánoce,
jsou tu zas po roce,
slavnostní náladu mám.

Sněhové hvězdičky,
plamínek od svíčky
už ví, že zázrak se stal,
že v městě Betlémě
v jesličkách na seně
narodil se boží král.

Když všichni u stolu
sedíme pospolu,
nastává nejhezčí čas,
ve chvíli tajemné
o lásce vzájemné
vypráví nám v očích jas.

Zvonečku cinkání
zaznívá do přání,
nic hezčí nelze si přát,
ať všude na světě
na naší planetě
má člověk člověka rád...

MĚSÍC Chtěl bych aspoň
malé kouzlo znát
a smazat stíny na duši,
o své marné touze
zpívám celou noc,
že jednu dívku
v srdci nosím.

Jak jí najevo své city dát,
to zatím ještě netuším,
od hvězd na obloze
brzy velkou pomoc
snad vyprosím.

Blázním z ní čím dál víc,
z té její krásy oči přecházejí...
Chtěl bych jí o lásce říct –
slova mi scházejí.

Prosím bílé světlo Měsíce,
ať pomůže mi čarovat,
abych té,
co mám rád ze všech nejvíce,
mohl srdce darovat.

MĚSÍC Slunce šlo spát,
A JÁ 2 zvolna se blíží stmívání,
já chtěl bych znát,
proč zatím tvé srdce
mým citům se brání.

Měsíc a já
tajně vklouzneme k vám,
zlíbám tvou tvář –
pak nechám měsíční zář
mé verše lásky
psát na polštář...

U SPLAVU Sedám i dnes
na místo, kam chodím rád,
píseň, co zpívá jez,
tam chodím poslouchat.

Že člověk ke šťastnému žití
musí mít perlu, co se třpytí
a tou je láska, co nás do nejhezčích
vláká do sítí.

Tam, kde se u splavu víly koupají,
čekám tu na svoji dívku potají,
o mé lásce vypoví líp než já sám
prstýnek, co pro ni mám.

POHLÉDNI Přes brýle černé
na svět se díváš,
vůně, barvy květů
jsou nádherné,
ty je vůbec nevnímáš.

Koncert ze zahrady,
ptačí zpěv neslyšíš,
klidně projdeš kolem
bez nálady,
že se nestydíš.

Pohledni,
všude kolem
svět je krásný –
sem tam nás potrápí,
stejně je úžasný

Tak osuš slzy,
možná už brzy
kdo tě miluje,
ten zlíbá tvou tvář,
láskou vrátí očím zář.

O NÁS Mít blízko tvé oči zářivé,
DVOU 2 jen o tom mé srdce sní –
až zítra uslyšíš
ty housle mámivé,
poznáš, čím má duše zní.

Naděje sladká i touhy žár
překoná i noční chlad –
tak rád bych alespoň
těch slůvek pár
zašeptal, než půjdeš spát.

Dám pod oknem ti, lásko,
nokturno zahrát,
tóny zaletí tmou,
vyprávět budou,
jak mám tě rád,
o štěstí a o nás dvou...

TICHÁ Držím rád černou hodinku,
VZPOMÍNKA (v mém věku to není div) –
mít chvíli na tichou vzpomínku
z mládí, na to co bývalo dřív.

Ptám se, proč
všecky nejkrásnější
holky mně mījely,
(jména už zapomínám)
ani netuším,
kam všechny krásky zmizely,
proč vlastně zůstal jsem sám?

Jak běží léta, plyne čas,
někdy se ohlížím zpět –
i já jsem (tak jako každý z nás)
toužil k lepšímu přeměnit svět.

S pokorou
a svou harmonikou
chodil jsem celý čas
pro lidi zpívat a hrát –
někdy bylo fajn,
jindy hůř, stejně říkám zas:
životě, měl jsem tě rád...

PUSTINOU Jak prázdný zdá se mi svět,
všude jen kámen a led,
tam, kde schází láska,
zvadne i poslední květ.

Nádherným snům sbohem dám,
pustinu v mém srdci mám,
přemáhám dojetí,
je to jak prokletí,
bez tebe zůstal jsem sám...

ÚHLAVA Svál tě čas, jak bílé pírkó labutě,
vzpomínám rozechvělý –
ten náš song,
v kterém zas najdu tě,
dám si hrát od kapely.

V mládí co hořelo,
dnes je pouhý troud...
Pod oknem, kde zpíval splav,
hledám tu slůvka, co si vzal proud,
to moje tiché MY LOVE.

K Úhlavě vracím se
vždycky po roce
vyzpívat, jak ji mám rád –
o lásce, o řece, o pstruzích v potoce
svou písničku nechám hrát.